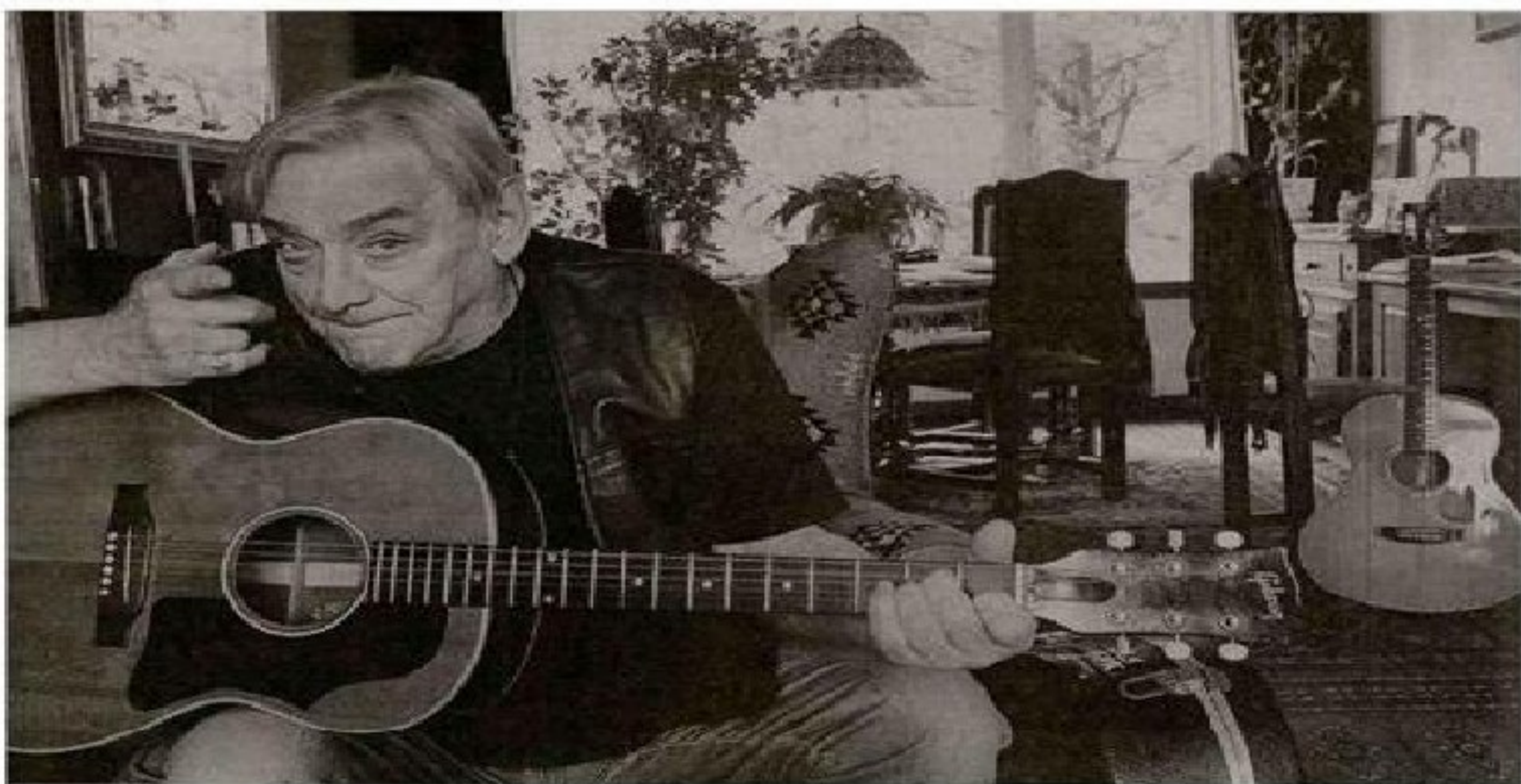

Zieke Michael de Jong zingt alle pijn van zich af op nieuwe cd Liedjes die tot op het bot gaan

Michael de Jong.

FOTO GPD/PAUL BERGEN

Bijna twintig jaar is Michael de Jong nu 'clean'. Sindsdien zong hij ruim een dozijn albums vol hartverscheurende songs. Hij heeft inmiddels vrijwel alle levensbedreigende ziekten onder de leden die in de medische handboeken te vinden zijn. Maar hij gaat door. Zevenenzestig is hij. Zijn nieuwe album heet 'Life in d-minor' en gaat weer diep.

Hij ziet er verrassend goed uit; zijn levenswandel van de afgelopen halve eeuw in aanmerking genomen althans. Michael de Jong lacht. „Yeah, thanks to the doctors, man. En dit hier...” Hij opent een kastje in de huiskamer. Tientallen doosjes en potjes medicijnen. Bijna een bescheiden dorpsapotheek. „En dan heb ik in m'n slaapkamer nog een beademingsapparaat. Trappen lopen wordt moeilijker. Maar gitaarspelen kan ik nog uren achtereen zonder problemen.”

Er staan drie gitaren in de kamer; en op de tafel volgeschreven vellen papier. Nieuwe songs. Nieuwe drama's, observaties en levenslessen die vastgelegd moeten worden.

Naast een eindeloze reeks medische dossiers en gestrande relaties wordt De Jong's levensloop ook gekenmerkt door al dan niet door misverstanden veroorzaakte conflicten met platenmaatschappijen en muziekindustrie. De consequentie van een even koppig als eigerzinnig karakter. „Nee, noem maar geen namen”, verzucht de zanger na verhaald te hebben over vrienden die hij kwijt is. „Maar alles ging weer mis bij het tot stand komen van dit nieuwe album. Toen heb ik het maar beleemaal in m'n centje gedaan.”

Bizar

Weinig is 'gewoon' in de loopbaan van Michael de Jong. Zijn levensverhaal is te bizar om verzonnen te zijn en te wrang om met de deken van de rock-'n-roll-romantiek te bedekken. Geboren in het jaar van de Bevrijding als zoon van een voor de bezetting naar Frankrijk gevluchte Nederlandse vader en een Franse moeder, emigreerde hij op zijn vijfde met zijn ouders naar de Verenigde Staten. Daar groeide hij op en leefde in de beste 'beattra-

ditie' als rondreizend muzikant - soms wat bijverdienend in de fabriek. In de jaren zeventig speelde hij in de groep van bluesman Jimmy Reed, van wie hij veel leerde. En voor wiens begrafenis hij zorg droeg, toen Reed in 1976 in San Francisco plots overleed.

In de jaren tachtig besloot De Jong zijn geluk in Europa te beproeven en werd in Amsterdam bijna verzwolgen in een peul van alcohol en drugs. Het was een vrouw die hem daar begin jaren negentig uittrok. Michael kikte af, maar bleek wel het hiv-virus en hepatitis C met zich mee te dragen. Zijn grote liefde vertrok naar een ander. Zijn volgende grote liefde eveneens. Bij de ziektes die Michael al in z'n lijf had kwamen nog eens kanker en twee hartoperaties. En ondertussen legde hij al zijn ervaringen nauwgezet vast in bluesy folksongs. Zijn albums kun je amper beluisteren zonder de pijn te voelen. Liedjes die tot op het bot gaan.

Voedselbanken

Maar hij is er nog steeds, Michael de Jong. Op zijn nieuwe album klinkt zijn stem zelfs krachtiger dan op een aantal eerdere platen. „In 'Life in d-minor' zing ik het over mensen die het moeilijk hebben in deze samenleving”, zegt De Jong. En voor de goede orde: Dan heeft hij het niet over zichzelf! „Ik weet nog dat ik op de televisie een item zag over voedselbanken in Nederland. In Amerika waren voedselbanken, ja. Dat wist ik. Maar in Nederland! Ik zie hoe vrienden van mij in dit land hun baan kwijt raken en het huis moeten verkopen waar ze hun hele leven voor gewerkt hebben. John Steinbeck schreef zijn 'Grapes of wrath' over de grote depressie in Amerika, destijds. Maar wat er nu allemaal gebeurt overtreft dat nog.”

„I ain't scared of dying mister”, zingt hij in de titelsong van zijn nieuwe album 'The getting there worries me': Ik heb geen angst om te sterven, maar de weg daar naartoe maakt mij bang.

Aan waardering van muziekcritici heeft het Michael nooit ontbroken. „Johan Derksen noemde mij naar aanleiding van mijn nieuwe album onlangs op de radio nog een 'meestersongschrijver'. Maar bij mees-

ters denk ik aan mensen als Rembrandt en Beethoven en die zijn volgens mij allebei straatarm gestorven, haha.”

PETER BRUYN

Concerten o.a. 8 juni, Spijkerboor (t Keerpunt); 4 okt, Den Haag (Paard); 7 okt, Amsterdam (Paradiso); 13 okt, Utrecht (Tivoli); 14 okt, Groningen (Oosterpoort Krulthuis).